

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐκ τοῦ πολυθρυλήτου συγγράμματος τοῦ
Καμίλλου Φλαμπαριώνας

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ»

κατὰ μετάφρασιν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΒΑΛΒΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ἄλλὰ θέλομεν προχωρήσει ἔτι, θέλομεν εὔρει ἀνθρώπους τοιοῦτους, ὥστε ἐκεῖνοι, οὔτινες εἶδον αὐτούς, ἠδυνήθησαν νὰ εἰπωσιν ὅτι ἐν τοῖς πυκνοῖς κλάδοις ἢ ἐν ταῖς σκιαῖς τῶν δασῶν θ' ἐδίεσζον ν' ἀποφρνθῶσιν ἂν εἶχον ἐνώπιον αὐτῶν πιθήκους ἢ ἀνθρώπους. Καὶ οἱ ἀπόκληροι οὗτοι τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς (δῶμεν εἰς τοῦτο προσοχὴν) δὲν ζῶσιν ἐν γαίαις πτωχαῖς ἢ ἐξωρισμέναις εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διατιπῶνται ἐπ' αὐτῆς τῆς Ἀσιατικῆς ἡπείρου, πρὸς νότον τῆς ἀλύσεως τῶν Ἰμαλαίων ὀρέων, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Ἰνδουστάν, ἐν ταῖς χώραις ταύταις, αἵτινες ὑπῆρξαν ἢ κοιτῆς μεγάλων τινῶν εἰδῶν πιθήκων, καθ' ὃν χρόνον αἱ νῆσοι τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους, συνδεδεμέναι οὔσαι μετὰ τῆς Ἀσίας, ἐσχημάτιζον ἀπέραντον ἡπειρον, πατρίδα τῆς Μαλαισιακῆς φυλῆς.—

Τὸ ὄνομα, ὅπερ οἱ Κάφροι δίδουσιν εἰς τὸ θεῖον Ὄγ, μαρτυρεῖ ὅτι ἄλλοτε δὲν εἶχον ὁμοίαν τινὰ ἰδέαν· τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε ἡ λέξις Τιξῶ, καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ εἶνε λίαν περίεργος καὶ ἀξία ἐκθέσεως· τὸ ὄνομα εἶνε σύνθετον ἐκ δύο λέξεων, αἵτινες σύνθεμα σημαίνουσι τὸ πληρωμένον γόνυ. Ἦτο, λέγουσι, τὸ ὄνομα ἱατροῦ ἢ μάγου περιφήμου πρὸς τοῖς Ὀττεντότοις καὶ τοῖς Ναμακαῖσις, ζήσαντος πρὸ τινῶν γενεῶν καὶ ὀνομασθέντος οὕτως ἕνεκα πληγῆς ἣν ἔλαβε κατὰ τὸ γόνυ· ἀξιοθεῖς δὲ μεγάλης φήμης διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ δύναμιν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, ὁ Πληρωμένον Γόνυ ἐξηκολούθησε λατρευόμενος καὶ μετὰ θάνατον ὡς δυνάμενος ἔτι νὰ παραμυθῆ καὶ νὰ προστατεύῃ καὶ ἐπομένως τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη ὁ ὄρος ὁ παραστήσας κἀλλίον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἑαυτοῦ συμπολιτῶν τὴν συγκεχυμένην ἔνοιαν τοῦ θεοῦ τῶν ἱεραποστόλων.

Μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀρχηγόνων περιπατοῦσι καθ' ὀλοκληρίαν γυμνοί. Ὁ Schweinfurth, οὐ γινώσκομεν τὰς προσφάτους ἀποστολὰς εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἀναφέρει ὅτι πρὸς τοῖς Δινκάς μετὰ ἄλλων «οἰαδῆποτε ἐνδυμασία, ὅσα περιωρισμένη καὶ ἂν εἶνε, φαίνεται ἀναξία τοῦ ἰσχυροῦ φύλου». Οἱ Νουβιανοί, οὔτινες φέρουσι ἐλαφρὰν ζώνην, θεωροῦνται ὡς γυναῖκες πρὸς τῶν Δινκάς, ὧν αἱ γυναῖκες φέρουσι τῷ ἄντι δερμάτινα περιζώματα. Οἱ Χιλλοὺν καὶ οἱ Διούρ, ἄλλαι φυλαὶ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, δὲν ἔχουσιν ἄλλην στολὴν ἢ τὴν τῆς φύσεως, καὶ περιπατοῦσι καθ' ὀλοκληρίαν

γυμνοὶ ὡς οἱ Δινκάς. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος αὐτῶν εἶνε τὸ τῆς σοκολάτας. Οἱ μὲν ὀξύνουσι τοὺς τομῆς τῶν ὀδόντων, ἵνα κἀλλίον δάκνωσι τὸν ἀντίπαλόν των, οἱ δὲ ἀποσπῶσιν αὐτούς, ἵνα συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν συρμόν. Οἱ Βουγῶ φέρουσι ζώνην, ἀλλ' αἱ γυναῖκες αὐτῶν «ἀρνοῦνται ἰσχυρογυμῶνως καὶ τὸ ἐλάχιστον δέρμα ἢ ὑφασμα»· κλάδος εὐκαμπτος καὶ φυλλοπληθής ἢ μικρὰ τις δέσμη χόρτων ἀποτελεῖ ὅλον τὸ ἱματιοφυλάκιον αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ θέτουσιν εἰς τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὸν λαμῖον βραρεῖς δακτυλίους ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, αἱ δὲ γυναῖκες, ἅμα ὑπανδρευθῶσι, διατρυπῶσι τὸ κατώτερον χεῖλος, καὶ εἰσάγουσιν εἰς αὐτὸ μεγάλους σφήνας ἐπὶ μῆλλον καὶ μῆλλον ἀδρομερεῖς διαμέτρου δύο καὶ τριῶν ὑπεκατομέτρων.

Οἱ Βουγῶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχουσιν ἔνοιαν τῆς ἀθανασίας. Πᾶσα θρησκεία κατὰ τὴν ἔνοιαν, ἣν ἀπονεμόμεν εἰς ταύτην τὴν λέξιν, εἶνε ξένη πρὸς αὐτούς. Ἐκτὸς τοῦ ὅρου «λόμα», ὅστις σημαίνει ὡσαύτως τύχην καὶ δυστυχίαν, δὲν ἔχουσιν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν λέξιν ἰσοδύναμον πρὸς τὴν λέξιν θεότης. Ἀποκκλοῦσι «λόμα ρόβο» τὸν θεὸν τῶν Τούρκων, περὶ οὗ ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος, ἀλλὰ κατ' αὐτούς ἡ λέξις εἶνε συνώνυμος πρὸς τὴν τύχην· ὅταν ἐπανερχῶνται ἐκ τῆς θήρας χωρὶς νὰ συλλάβωσι τι, λέγουσι «λόμα—νύαν» «δὲν ἔχω τύχην». Οἱ συνήθεστοι ὅροι, δι' ὧν ἐκφράζομεν ἀφρημένως ἔνοιαις ἐλλείπουσιν ἀπολύτως· πρ' αὐτοῖς αἱ λέξεις αἱ ἰσοδυναμοῦσαι πρὸς τὰς λέξεις πνεῦμα, ψυχὴ, ἀθανασία, ἄπειρον, χρόνος, ἐλπίς, νόημα, σκέψις, αἰσθημα, χρῶμα, ὄσμη κτλ. δὲν ὑπάρχουσι· καὶ οὕτως ἔχει πρὸς πάσαις ταύταις ταῖς κατωτέρας φυλαῖς. Ἡ γλώσσα αὐτῶν εἶνε τρόπον τινὰ μίμησις κατὰ τὸ μῆλλον καὶ ἦττον ἐπιτυχοῦς συνθέσεως. Οὕτως ἡ γλῶσση ὀνομάζεται μβριάου· τὸ ῥέγγειν καλεῖται μαρουγούν· ἡ σφίρα κολουκουλε· ὁ κῶδων ρουλουγόλο κτλ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀτόμων εἶνε ὀνόματα ζῶων ἢ φυτῶν. Πρὸς τοῖς Διούρ ὁ τρόπος τοῦ χαιρετισμοῦ ὁ εὐγενέστερος εἶνε νὰ πτύωσι κατ' ἀλλήλων, καὶ τὸ πτύσμα γίνεται πάντοτε καθ' ὀλοκληρίαν ἀποδεκτόν.

Οἱ Νιάμ — Νιάμ εἶνε ἔτι ἀνθρωποφάγοι· τὰ χωρὶς αὐτῶν ἔχουσι πάντοτε κατὰ τὴν ἐκυτῶν εἰσοδὸν πικρὰ καὶ δένδρα χρησιμεύοντα πρὸς ἔκθεσιν τῶν τροπικῶν τῆς θήρας καὶ τοῦ πολέμου. Ἐπῆρχον ἐκεῖ, διηγείται ὁ Schweinfurth ἐν τῷ ταξιδίῳ του, ἐσφαγμέναι ἀντιλόπι πολλῶν εἰδῶν, κερκίαι κάπρων, μικρῶν πιθήκων, χειροπιθήκων, κιμπνζῶν· εἰς ταῦτα δὲ προσετίθεντο κρνήξ ἀνθρώπων, τὰ μὲν ὀλόκληρα τὰ δὲ ἐν τεμαχίῳ· πάντα τὰυτὰ ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν κλάδων ὡς τὰ δῶρα ἀπὸ τῶν κλώνων τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων. Ἐπὶ τέλους μαρτύριον ἀναμφίβολον ἀνθρωπο-

φαγίας εἶνε ὅτι ἐβλεπέ τις πλησίον τῶν κελυθῶν, ἐν τοῖς ἀποφαγίοις, ὅστ' ἀνθρώπων φέροντα προφανῆ ἴχνη τοῦ πελέκειος ἢ τῆς μαχίρας· καὶ ἀπὸ τῶν πλησίον δένδρων ἐκρέμαντο χεῖρες καὶ πόδες σχεδὸν πρόσφατοι, οἵτινες διέχεον ἀποτροπικὴν ὁσμὴν. Ἡ φιλοξενία ἐν τοιοῦτῳ τόπῳ οὐδεμίαν παραίτησιν ἐγγύησιν, ἀλλ' ὅμως, κατανικῶντες τὴν ἀπέχθειαν ἡμῶν, κατελύσαμεν ὅσον τὸ δυνατὸν κάλλιον».

Ἡ χώρα αὕτη τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τούτων τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, φαίνεται ὡσαύτως ὅτι εἶνε ἡ πατρίς τῶν κιμπανζῶν. Τούλάχιστον ὁ περιηγητής, ὃν πρὸ μικροῦ ἐμνημονεύσαμεν, ἀπήνητησεν ἐκεῖ ἱκανὸν ἀριθμὸν κρκινῶν ἐν ταῖς χωρίαις, καὶ οἱ Νιάμ—Νιάμ, ἔχουσι ἐπιτήδευμα νὰ κυνηγῶσιν κῦτους κατὰ πάντα τὰ δάση τοῦ τόπου. Οἱ αὐτόχθονες βεβαιοῦσιν ὡς οἱ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς Ἀφρικῆς, ὅτι οἱ ἀνθρωπόμορφοι οὗτοι πῖθηκοι ἀρπάζουσι τὰς γυναικας καὶ τὰς νεάνιδας τῶν μαύρων, καὶ ὅτι εἶνε δυσχερεστάτη ἡ ἀνάληψις αὐτῶν ἀπ' ἐκείνων. «Οἱ τρωγλοῦται οὗτοι ὑπερασπίζουσι ἐκ τοῦ λυσοῦδῶς· συσπειρώμενοι εἰς τινα γωνίαν, ἀποσπῶσι τὰ ὄπλα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν προσβολέων, καὶ ἀντιστρέφουσι αὐτὰ κατὰ τοῦ ἔχθρου».

Γείτονες ὄντες τῶν Νιάμ—Νιάμ οἱ Μουβοτοῦ εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀνθρωποφάγοι, ἀλλὰ κατὰ μείζονα βαθμὸν ἢ ἐκεῖνοι, οὐχὶ δ' ἐξ ἀνάγκης, διότι ἔχουσι ὑπὸ τὴν διαίτησιν αὐτῶν μέγαν ἀριθμὸν ζῶων, ἀλλ' ἐκ καθαρᾶς λαίμαργίας, ἧτις εἶνε συνήθης πρὸ αὐτοῖς, ὅταν δύνανται νὰ ἔχωσι θύματα πρόχειρα. Περικυκλοῦνται δὲ ὑπὸ φυλῶν μαύρων κατωτέρων ἢ αὐτοὶ ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ κοινωνικῇ τάξει, οὗς συχνῶς κυνηγοῦσιν ὡς ἀλλοχοῦ τοὺς πῖθηκους, ἢ ὡς ἡμεῖς πράττομεν ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς κυνηγεσίας. Τὰ σώματα τῶν πιπτόντων ἀμέσως κατατέμνονται εἰς τεμάχια, κόπτονται εἰς μακρὰς τρυφαλίδας, ὁπτῶνται ἐπιτοπίως, καὶ μεταφέρονται ὡς ἀντικείμενα συμποσίου. Οἱ αἰχμηλῶται διατηροῦνται, περιφράττονται ὡς ποίμνια καὶ σφάττονται διαδοχικῶς ὡς νὰ ἦσαν ἀπλοῦν κρέας νοπὸν. Τὰ παιδιά προορίζονται ἐξαιρετικῶς ὡς λίχενυμα τῶν ἀρχηγῶν. Κατὰ τὴν ἡμετέραν διακομὴν, λέγει ὁ Schweinfurth ἐφόνευον καθ' ἐκάστην πρωίαν ἐν παιδίον διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως (Μουῦζα). «Ἡμέραν τινα διερχόμενος πλησίον οἰκίας τινός, ὅπου εὗρισκετο ὄμιλος γυναικῶν, εἶδον αὐτὰς κυματίζουσας διὰ θερμοῦ ὕδατος τὸ κατώτερον μέρος ἀνθρωπίνου σώματος ἀπαρχλάκτως ὡς ἡμεῖς κυματίζομεν καὶ ἀποξέομεν τὸν χοῖρον ἀφοῦ τὸν περιφλέξωμεν. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶχε μετὰβαλεῖ τὸ μέλαν τοῦ δέρματος εἰς φαῖον ἀμαυρὸν. Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἐν ἄλλῃ τινι οἰκίᾳ παρετήρησα βραχίονα ἀνθρώπου κρεμάμενον ἄνωθεν τοῦ πυρός.» Ἐν τῇ μαγειρικῇ μεταχειρίζονται πρὸ πάντων ἀνθρώπινον πάχος· τοῦτο δὲ πρὸ αὐτοῖς εἶνε τὸ νοπὸν βούτυρον τῶν τελείων οἰνοποτῶν.

Ἡ πολυγαμίαι βασιλεύει ἀνεξαιρέτως. Ἡ γαμικὴ ἐνότῃς τῆς οἰκογενείας κατὰ τύπον μόνον ὑφίσταται. Αἱ γυναικες αὐτῶν εἶνε δεινῶς ἀκόλαστοι. Βαδίζουσι καθ' ὀλοκληρίαν γυμναζὶ ὡς οἱ Βουρῶ, ὧν δέσμη φύλλων ἀποτελεῖ τὸ μόνον κέλυμα, ἀλλ' ἡ γυμνότης πρὸς ταύτας εἶνε διάφορος καὶ μένει ἀδικολόγητος».

Πάντα ταῦτά εἰσι πλείοτερον πῖθηκικὰ ἢ ἀνθρώπινα.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

τοῦ διασήμεου χημικοῦ Α. ΚΕΚΟΥΛΕ

Τὸ Συμβούλιον τῆς ἐν Βερολίῳ Γερμανικῆς Χημικῆς Ἐταιρίας ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς χημικοῦ Α. Kekulé τῆς σπουδαιοτάτης περὶ συστάσεως τῶν ἀρωματικῶν ἐνώσεων θεωρίας αὐτοῦ, νὰ διοργανώσῃ τῇ 27|11 Μαρτίου 1890 ἑορτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ (Kekulé—Feier), καθ' ἣν ἀνέλθει νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὁ οὐχ ἦττον διάσημος χημικὸς Α. v. Baeyer.

Ὁ ὑπὲρ οὗ διοργανοῦται ἡ ἑορτὴ αὕτη August Kekulé δρᾷ ἔτι ὡς καθηγητῆς τῆς Χημείας ἐν τῷ ἐν Βόννῃ Πανεπιστημίῳ, ἄγει δὲ τὸ 61ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, γεννηθεὶς ἐν Δαρμστάτῃ τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου 1820. Τῷ 1856 ἐγένετο ὑφηγητῆς ἐν Ἐιδελβέργῃ, εἶτα δὲ διωρίσθη καθηγητῆς ἐν Γάνδῃ, διδάξας ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ 1858—1865, καθ' ὃ ἔτος προσεκλήθη εἰς Βόννην, ἔνθα διατελεῖ ἔκτοτε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τούτου.

Ὁ δὲ τὸν Kekulé κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐξυμνήσων Adolf von Baeyer ἐγεννήθη ἐν Βερολίῳ τῷ 1835 καὶ ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ περικλεοῦς νῦν ὀργανοκτοῦτου χημικοῦ Robert Wilhelm Bunsen, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ Kekulé, τῇ παρορμησει τοῦ ὁποῦ ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὀργανικῆς χημείας ἀνεδείχθη εἰς τῶν διαπρεπεστέρων χημικῶν, πλουτίσας τὴν ὀργανικὴν χημείαν διὰ πληθῆος ἐξαιρέτων καὶ σπουδαιοτάτων ἐργασιῶν. Τῷ 1860 διωρίσθη καθηγητῆς ἐν τῇ Βερολινεῖ Ἀκαδημίᾳ τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν, εἶτα δὲ τῷ 1872 ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Στρασβούργου καὶ ἀπὸ τοῦ 1875 διατελεῖ καθηγητῆς τῆς χημείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου, ἔνθα διευθύνει καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθὲν λαμπρὸν χημικὸν ἐργαστήριον.

Σ. Π. Γ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Οἱ Γάμοι τῶν ἀνθέων ὑπὸ Κ. Μητσοπούλου. — Ὁ παγωτῆρ τοῦ West μετὰ εἰκόνας ὑπὸ Γ. Ἀθανασιάδου. — Ὁ Καπνὸς ὑπὸ τεχνικῆν καὶ χημικῆν ἐποψιν ὑπὸ Γ. Λοβέρδου. — Ἡ Δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Βάλβη. — Εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ διασήμεου χημικοῦ Α. Kekule.

Τύποις Α. ΚΟΝΤΟΓΟΝΗ ἰδὸς Χρυσόσπηλαιωτίσσης